

Af Kai
Kjær-Hansen

Før søndagen

Nain-enkens og Guds enbårne søn

Sekstende søndag efter trinitatis

Lukas kap. 7 vers 11-17:

Det skete engang i tiden derefter, at Jesus gik til en by, som hed Nain, og hans disciple og en stor skare ledsagede ham. Men da han nærmede sig byens

port, se, da blev en død båret ud, en moders eneste søn, og hun var enke. Og en hel skare fra byen fulgte med hende. Da Herren så hende, ynkedes han inderligt over hende og sagde til hende: »Græd

ikke!« Og han gik hen og rørte ved båret, og de, som bar den, standsede. Da sagde han: »Unge mand, jeg siger dig: stå op!« Og den døde satte sig op og begyndte at tale, og han gav ham til hans

moder. Da blev alle grebet af frygt, og de priste Gud og sagde: »En stor profet er fremstået iblandt os, og Gud har besøgt sit folk.« Og det ord om ham kom ud overalt i Jødeland og i alle de omliggende egne.

Ikke blot nåede ordet om Jesus langt omkring i »Jødeland« på grund af opvækkelsen af Nain-enkens enbårne søn. Men det er også nået til os og har bud til os, fordi Jesus er, som han var. Hans medynk og hans ords kraft er ikke blevet mindre eller udtømt i årenes løb på grund af en overdreven brug. Fordi hans medynk og kraft udgår fra livets Gud, udtømmes de kilder ikke.

Isoleret er historien om Nain-enkens enbårne søn egentlig lige så lige-gyldig som alt andet, der hører forti-den til. Ser man den ikke i lyset af Guds enbårne søns død og opstandelse, er den nok smuk, men en egentlig kraft til at leve vort liv giver den ikke.

Vel siger den noget rigtigt om fællesskab, medfølelse og sammenhinanden-ved, når den væmmelige død på en brutal måde har revet et menneske bort. Sammenhold gør godt, når døden rammer, og ikke mindst når det rammer en kvinde, som først er gået mod graven med sin døde mand og nu går med sin døde søn, han, som var hendes eneste eller »enbårne« søn, og dermed hendes højt elskede.

Døden har en mærkelig evne til at føre mennesker sammen. Selv mennesker, som ikke vedkommer hinanden så meget i levende live, kan døde føre sammen. Gør du nemlig ikke andres død til dit problem, kommer du til at stå alene, når døden rammer dig eller dine. Tænk her man.

Evangeliet i beretningen om Nain-enkens søn ligger dog på et andet plan. Ligesom der da heller ikke er meget evangelium at hente i konstateringen af, at enken var heldig at få sin søn tilbage, fordi Gud var kommet på besøg i Jesu person netop den dag i Nain.

Beretningen om Nain-enkens enbårne søn er først og fremmest beretningen om Guds søn som dødens overmand.

Her som alle andre steder i Ny Testamente er det Jesus, som er i centrum. Hverken Nain-enken eller hendes enbårne søn prises lykkelige af de tilstedeværende, selv om de selvfølgelig har været det. Men det er Gud, der prises, fordi han i sin enbårne søn har besøgt sit folk.

At det er Jesus, blikket skal rettes imod, passer da også smukt til, at Nain-enken og hendes søn på en mærkelig måde glider ud af beretningen. Historien ender egentlig for tidlig. Ubesvarede forbliver vore nysgerrige spørgsmål om, hvordan denne begivenhed prægede moderen og hendes søn. Det kunne ellers have været interessant at høre om. For slet ikke at tale om, hvordan sønnens forhold var blevet til den død, som Jesus havde udsat et stykke tid. Alt sammen spørgsmål vi andre vel ville drøfte, dersom vi skulle beskrive noget lignende, men i givet fald så også med fare for, at vort blik gled bort fra Jesus — dødens overmand.

Beretningen om Nain-enken og hendes enbårne søn er ikke blot en god historie om en begravelse, som ikke blev til noget. Den dag. Men det er beretningen om Guds enbårne søn, som nu ikke blot nøjes med at komme på besøg, dersom den rigtige begravelsesdag vælges, men som kommer til enhver, »er med« enhver og er »iblandt« sit folk, selv når det går mod døden.

Han er med en — når døden er lige rundt om hjørnet. Er med — igennem den væmmelige død. Er med — når vi bærer vore døde. Er med — også hos den, som ikke kommer sig lige så let over tabet af den eneste, man virkelig havde kær, som de andre, der på begravelsesdagen nok gjorde døden til deres problem — for et par timer eller dage eller uger...

Den korsfæstede og opstandne ved om nogen noget om død og opstandelse. I mødet med hans »Græd ikke«

ligger ikke en opfordring til resignation over for døden. Når sådanne ord klinger hule på vore læber, når vi skal trøste et dødsmerket menneske, er de magtfulde på Jesus læber og kan blive til trøst, når vi peger på ham, som står bag ordene — dødens overmand.

Som Jesus på vej ind i Nain mødte gruppen med den stinkende døde på vej ud af Nain med et magtfuldt »stå op«, gør han noget tilsvarende til enkeltpersoner og sin troende menighed i dag, sådan som han også skal sige det til alle på den store dag, opstandelses morgen.

Det kan kalde håbet frem selv hos mennesker, som lever i mørke og dødens skygger.

Som den, der selv har gennemlevet dødens gru, sparer Jesus sin menighed for sødladne ord om at lære at visne glad. Derimod peger hele evangeliet om ham på, at døden har mistet sin brod, selv om den til det sidste forbliver en modbydelig fjende. Og evangeliet peger på den overmand, døden har fundet i Guds enbårne søn.

I det lys vover den kristne i troens kraft og lige op i dødens fjæs at sige: Døden er ikke det værste, der kan hænde én! Værre er det at gå glip af livet med livets Gud, her og nu samt på den anden side af død og grav, når Jesus igen har sagt sit magtfulde »stå op«.

Gud har nemlig stillet sig bag sin enbårne søn og givet ham at skænke evigt liv til dødsmerkede mennesker, til dem, der sidder i mørke og dødens skygger, så de kan få kraft til at leve livet med livets Gud.

Det liv er præget af håbet om, at som Guds enbårne søn kaldte Nain-enkens enbårne søn til live, vil han også gøre det med os. For han er dødens overmand, hvilket i tro erfares i dag, og som alle skal se opstandelsens morgen.